

Hier baadde de aarde zowat honderdzestig miljoen jaar geleden in een lauwe, vrij ondiepe en met koralen bevolkte zee. Diverse kolonies groeiden als veelkleurige ruikers, dicht bij elkaar. Toen ze afstierven, veranderden sommige soorten in puin of gruis. Andere, met kalkskeletten, werden gesteente. Mettertijd vormden hun minuscule, gestapelde lichamen kliffen. Sommige steken boven het water uit, ontsluiten zacht glooiende heuvels, verbreken de weelde van de bossen. Het grootste sediment strekt zich uit over een discrete, amper gemarkeerde vallei, een paar tientallen uitgediepte vierkante meters, tot aan een kleine, ondergelopen, in een plooi verborgen open plek die door een bron wordt bevoeid. De rotsblokken waaruit het bestaat lijken op vreemde dieren, dinosauriërs, met tatoeages gebeeldhouwde blauwe walvissen, half uitgewiste bas-reliëfs, reusachtige anemonen, inktvissen met honderd tentakels. Hun huid is glad, gepolijst door meerdere millennia van wind en regen. Met je oor tegen hun lijf gedrukt hoor je de continenten splijten, diep in een schelp ook het brullen van de zee.

13 juni

Beste Emily,

Dit schrijven om je te laten weten dat we de procedure starten voor de verkoop van Mounes huis. Als eigenaars van driekwart ervan staat het je zus Anna, die inmiddels meerderjarig is, en mezelf vrij om, volgens artikel 6 van de wet nr. 2009-526 van 12 mei 2009, zonder jouw toestemming op te treden. Tenzij je van mening verandert, wordt het pand geveild. Je krijgt dan het deel dat je rechtens toekomt. We kunnen wellicht een betere prijs krijgen als we het met elkaar eens worden. Zodra je de brief van de notaris ontvangt, heb je drie maanden de tijd om ons op de hoogte te brengen van je besluit. We blijven bereid erover te praten.

Vriendelijke groeten,

Y.

Hoewel de regen het veld en de greppels onder water heeft gezet, is de weg merkwaardig snel opgedroogd. De aarde, bedekt met een fijne stoflaag, vertoont een melkwitte tint. In het noorden, de opschietende hennepstengels. Aan de overkant bedruppelen de blaadjes van de espen elkaar boven de met donkere planten dicht begroeide rasteromheining – echo van de buien die de nacht hebben doordrenkt. De dag breekt aan. De lucht is lichtgrijs, geladen met vochtigheid en klaarte. De zonnestralen smelten op de velden. Mijn enkel wordt gegrepen door een zweempje warmte, dat in een oogwenk wordt verdreven door de frisse wind.

Ik loop langs het blauw geverfde tuinhok, glip door het kreupelhout. Loyse duikt achter me op. Onstuimig duwt ze me opzij, een en al blijdschap, zwiept haar staart tegen mijn kuit. Zoals elke ochtend gaan we zwemmen bij de bron. Geen enkel pad leidt ernaartoe. Vanwege de slijklucht denken de mensen die haar toevallig ontdekken dat het een afvoergat is voor rioolwater. Om haar te vinden moet je de weg verlaten, rechtdoor het bos ingaan, een precieze diagonaal trekken richting ravijn. ‘De krak’ zoals ze hem hier noemen, klieft de heuvelflank aan de voet van de rotspartij in tweeën. De gesteenten, zand en kalk, vormen een laag klif dat de zoom van het oude woud aangeeft. Het wordt doorkruist door een beekje dat in de Sereine uitmondt, een donkere, koele rivier die door de vallei kronkelt. Het water ontspringt als een bergstroom uit de bodem van een grot die uitkijkt op een in de zon badende plas met de omvang van een meertje.

Mijn hond struikt van de ene naar de andere boom, snuffelt aan de dunne stammen van de berken. Ze hurkt neer, laat hier en daar een paar druppels achter. Ik loop dwars over haar spoor. Mijn armen, mijn benen zijn bloot, onder een ruim t-shirt draag ik een badpak, een short, over mijn schouders een handdoek. De bodem is rul, op de humuslaag dorre bolsters, als parels. Ik druk ze plat, ze braken rotte vruchten uit, met een lichte trap valt de rij toefjes van de kastanjes uiteen, waarvan de schillen bij elkaar aansloten als vogeljongen diep in een nest. Mijn veter blijft haken aan een tak. Ik raap hem op, zwaai hem boven mijn hoofd.

Loyse!

Ik gooi de stok weg, hij tolt hoog door de lucht. Loyse springt op, glijdt uit, vangt hem met een snap van haar bek op, komt zich weer tegen mijn benen vlijen.

Los!

Ik pak de tak af, gooi hem weer weg. Heel haar lijf stuift vooruit, keert terug, haar vangst tussen de tanden. Ze loopt om me heen, begint naast me te dribbelen.

Het terrein helt af. We houden halt op een uitspringende rots boven de kloof. Ze lijkt op het graf van een reus die uit de dood is opgestaan. Ranke bomen, omsingeld door snijdende grassen, omzomen haar als een franje, hun takken vlechten een baldakijn boven het gat. De bodem werd na een grondverschuiving hertekend, met de regen meegesleurde stukken hout en rotten-de planten versperren onze gebruikelijke doorgang. Ik beweeg me op de kam, zoek een andere weg die veilig oogt. Achter me schudt Loyse haar vacht, geprikkeld door de gemengde geuren van de afgrond. Ze hijgt, haar tong hangt slap tegen haar hoektanden, haar als zwarte golven gelobde lippen laten haar tandvlees bloot.

Achteruit.

Ik zet mijn voet op een platte steen, daal met korte pasjes de helling af. Mijn hond volgt me met de ogen. De glooiing wordt

zienderogen steiler, mijn kuit en raken verhit, ik probeer mijn snelheid te beheersen. Ik ruk op, mijn lichaam schuin, mijn zolen loodrecht tegen de wand. Om me heen kolkt een brosse zee, ik bemerk het kring van een knaagdier dat door mieren aan stukken werd gesneden. Opeens verdwijnt mijn schoen in de dorre bladeren, ik verlies mijn evenwicht, vlieg voorover in het bruine schuim.

Een wortel boort zich in mijn borst. Ik duw me op met mijn armen, trek mijn handen van de grond, ze zitten vol spriet en afdrukken van grind. Een vage pijn welt op ter hoogte van mijn knie. Ik kan mijn rechterbeen niet meer buigen. Ik snuif de lucht in die uit het veen opstijgt, mijn mond staat eensklaps vol speeksel. Schril gekef bereikt mijn oor. Ik hijs me op een elleboog, kantel op mijn rug. Aan de rand van de leegte tolt mijn hond om haar as, ze bromt en gromt, krabt de rots, met gespitste oren zoekt ze naar een doorgang om bij me te komen.

Loyse! Nee!

Een koude waterdruppel spat uiteen op mijn voorhoofd. Ik knipper, kijk naar de lucht. Tussen de takken priemt een witte straal de wolken open. Een precies, verblindend gat, als een ster.

Het huis ligt ten oosten van een door bossen omringd gehucht. Het natuurstenen pand vormt het uiteinde van een boerderij die in wooneenheden werd verdeeld en per kavel verkocht. Het interieur strekt zich uit over drie niveaus van zowat dertig vierkante meter, zonder deuren of wanden, die in elkaar overlopen via trappen van ijzer en planken. De buitenkant wordt aan de ene zijde begrensd door de weg, het muurtje, een straathoek, aan de andere door een met klimopslingers aangedikte heg van heesters, en daarboven de takken van een perenboom. In september vallen de vruchten met tientallen op de grond, ze rotten en trekken hoornaars aan. In juli en augustus komt achter de omheining een zwembad tot leven, stedelijke accenten, radde tongen die elkaar overlappen, botsen en vermengd worden tot ze nog slechts één stem vormen, die van een gezin, klank die opstijgt in hoge, dronken golven. Het jaarrond gaan de dagen voorbij op een gedwee platteland dat zich zonder enige weerstand laat doordringen, verslinden of verlaten. Het groen en het grijs houden elkaar in bedwang, ze vieren het blauw, verzorgen het bruin. In de lucht zweven geuren van mest en appelwijn, van verbrande bladeren en schoorstenen. In de omgeving bewaren de gehuchten en buurtschappen op de heuvels een koppige onderlinge afstand, elk zwart bordje met witte letters is een dichtgeklapte deur in het gezicht van de wereld, en een andere wereld gaat open, via geasfalteerde paden en bochten die het avontuur na-apen zonder zich er ooit aan te wagen, zoals groepjes kleine meisjes tijdens hun wilde spelletjes wachten tot hun moeders de

rug hebben gekeerd om achter in de tuin neer te hurken, hun jurk op te stropen en hun slipje af te stropen tot aan de prikken-de aren van de haver. De kronkelende, met aarde en bandenspo-ren bedekte wegen van het gehucht ontmoeten elkaar bij een zachte, verzakte kruising, naast een gele poel. Op de oever groeit een wilg evenwijdig met de grond, zijn wortels zichtbaar in het gras, zijn haar in het water. De oever, weelderige broche gepind op het lijfje van een jurk, is versierd met groene rietpluimen. Rond als een oog tuurt het bassin naar de hemel, slijkwolken drijven onder een door de deining, door zwermen insecten ver-zadigd vlies, waarin karpers en zwarte modderstromen slierten trekken. Een kikker kwaakt dag en nacht, een koppige schreeuw, doordringend als het gehuil van een wolf.